

Dimissionstale 26.06.2026

Vi er glade, vi glæder os – alt i denne studentertid er win-win. Jeres rejse er ved at være slut. I 2-3-4 år har I været undervejs på en rejse ind i gymnasiets verden med nye mennesker, nye skikke, nye horisonter. At rejse er at leve (H.C. Andersen) og I har i den grad levet jer ind i rejsen og har haft mange oplevelser. Både sammen og hver for sig på turen.

Nu er eksamen så hjemme. Rejsens mål.

I har fået huerne på.

Vi har holdt studentermiddag med sang, sjov og rosende taler. I er landet et godt sted.

Vi er i dag kommet til den mere højtidelige og også lidt vemodige del af rejsens afslutning med fejringen af jer.

De næste timer handler om afsked. Det er **nu**, I skal tage afsked med Brøndby Gymnasium.

For mig er det ekstra bevægende, fordi I er det sidste hold studenter, jeg tager afsked med og holder dimissionstale for. For jer er det første gang - I afslutter en ungdomsuddannelse – og det er den fineste slags. Nemlig en studentereksamen. Sidste og første gang.

Dimissionen er fuld af traditioner.

I marcherer ind til tonerne af Aidas voluminøse indtogsmarch. **Jeg** har den store fornøjelse at holde talen til jer og dimitere jer fra Brøndby Gymnasium. **I** kvitterer med studentertaler om jeres tid, både for hele årgangen og for hver afgangsklasse. **Jeg** glæder mig til at høre **jer** fortælle.

Vi skal have overrakt de velfortjente eksamensbeviser – men her må 2hs masterclass elever lige sidde over et år mere – og der er også legater, som skal finde deres ejermand/kvinde.

Det er bevægende øjeblikke hver gang.

De pårørende leverer klapsalverne og mobilvideoerne vil vare for evigt.

Som min allersidste årgang er I naturligvis den kæreste. Den, jeg har haft tæt på hele vejen igennem. Den, jeg har nydt allermest at sige godmorgen til hver fredag. I er en årgang, der har fyldt, fordi I er fulde af personligheder, som kræver fuld opmærksomhed. I har aldrig holdt jer for jer selv eller holdt jer tilbage. I har været synlige og spredt ud over alle årgange, lige siden I startede på BG.

Det har gjort sig gældende allerede de første skoledage, hvor flere af jer, særligt drengene, insisterede på, at jeg lærte jeres navne fra day one og i øvrigt skulle kende jer lige så godt som de ældre årgange. Men selv som fandenivolske kan I finde plads til hjælpsomhed.

At lære er at leve (Halfdan Rasmussen)

En særlig kvalitet ved jer er, at I har været fremragende til at hjælpe hinanden med netop det. Når klassekammerater skulle flytte udenlands (ofte sportsrelateret og ofte i hf-klassen, men også i stx) har I fungeret som undervisningsassistenter for hinanden, med lektiehjælp og noter.

Som tutorer har I medvirket til at sætte nye standarder for rollen og sikret, at nye elever blev taget godt imod og integreret i BGs fællesskab – både fagligt og socialt. Og som tutorer har I lært at tage ansvar for andre og engagere jer i det fælles introprojekt som Young Leaders.

Fællesskab er en byggesten, i alt vi gør. Og det baserer sig på værdier om at være sig selv og en del af fællesskabet. I har håndteret begge dele.

I har været meget optaget af relationer. Mellem jer i klassen. Mellem holdene. Mellem årgangene. Mellem jer og lærerne. Og ift. ledelsen. Relationer som både har været vanskelige og velgørende. Men som I har kæmpet for at etablere. Jeres engagement og hjælpsomhed nåede nye højder med BGs 20-års jubilæumsreception, hvor I tilførte hele festligheden stor service og varme. Tusind tak for jeres hjælp og bidrag.

Studietimerne, som vi indførte med jeres årgang for at fremme gode studievaner og faglig trivsel, var i udgangspunktet et tiltag, hvis indhold jeres teamlærere alene bestemte. I markerede dog hurtigt et behov – eller snarere krav – om, at faglig trivsel og gode studievaner også handlede om jeres indbyrdes relationer med hinanden. I har haft et udtalt behov for at bidrage, sætte aftryk og opleve medbestemmelse – eller samskabelse som en af jeres lærere formulerer det nyeste begreb indenfor moderne ledelsesteori. Vi har lært, at hvis vi ville noget med jer, skulle vi samtidig respektere jeres autonomi. At lære er at leve – hele livet.

Og ja, jeg må jo desværre indrømme, at lærerskift også har skullet håndteres. I har oplevet for meget af det, men det har lettere kunnet lade sig gøre, fordi I har kunnet tackle det sammen. Det har også givet jer en vis robusthed. Resiliens – apropos ledelsesteori!

Samtidig har I også haft lærere gennem alle årene, som har fulgt jer tæt og hele tiden, som I har knyttet jer til, hvis vejen ikke lige gik forbi en af de to studievejledere eller sågar jeres rektor!

Jeg føler mig overbevist om, at BG står for jer som et sted med stærke relationer og samhørighed også i perioder med skift. Talerne ved studentermiddagen understregede det☺

BGs størelse er en af BGs vigtigste værdier. Det forpligter til nærvær. BG må aldrig udvikles til et megagymnasium – det har vi så heller ikke plads til – Ledelsen skal ikke bare komme på besøg en gang om ugen og svæve over vandene. Ledelsen skal være synlig hele tiden.

BG er lokalt forankret, geografisk, organisatorisk og i sin egen selvforståelse.

For os har det altid handlet om at opbygge og styrke jeres personlige karakter, hver og én, ind i det fællesskab, der er BG. Og samtidig være, citat: den venlige påmindelse om, hvordan man bør opføre sig ærligt og redeligt (hentet fra en af jeres lærere i Blå Bog).

I har suget nærværet til jer. Måske ikke omsat til fysisk nærvær og tilstedeværelse, snarere til forhandlingslyst. I vil gerne forhandle og I er gode til det. Men I accepterer også, at det er lærerne og mig, der bestemmer – i sidste ende.

Et rigtig godt eksempel er Gallafestens udvikling. Med jeres eksempel er den blevet en skolefest. Præcis den skolefest, lærere og ledelse ønskede sig. En fest, der rummer dannelse – under middagen – rituelle kompetencer, når I danser: det var helt fantastisk i år – fællesskabet omk. nomineringerne og Fri-bar-stemningen, når gildet skifter karakter til artist og DJ i kantinen.

Mens andre gymnasierectorer vander sig over, at deres Galla er faldet fra hinanden, er jeg så taknemmelig for, at BGs er gået den anden vej. Takket være jer, der accepterede formen og lærerne, der insisterede på den. Klar win-win. Rigtig samskabelse.

Et andet eksempel på accept af vores autoritet har jeg hentet fra årets dansk eksamen, skriftlig dansk, hvor en hf-elev returnerede med sin computer, da han opdagede, at han ved en fejl havde taget den med ud af eksamenslokalet. Efterfølgende måtte han vente i 2 timer med at hente den igen, fordi der var forlænget tid på nogle elever i lokalet. Sejt og god stil. Klar win-win....men lidt træls ventetid og så for en fodboldspiller, der skulle til træning.

Selvfølgelig har der været brug for at sætte grænser. Et fællesskab kan ikke leve uden rammer. Og selvfølgelig har der været grænser, der skulle accepteres. Som nogle 3.s'ere sagde til mig: det kan godt være vores samf.lærer lavede regler om, at vi ikke spiste i timerne, men så måtte han til gengæld heller ikke have kaffekoppen med. Kun vanddunk. Noget for noget.

En skole, der styrer alt gennem forbud, gør eleverne lydige, men ikke myndige. Elever skal inddrages i at træffe valg, vurdere dilemmaer og forholde sig til både egne og andres værdier. Demokratisk dannelse handler om at øve sig i frihed under ansvar. At udvikle sine egne individuelle særpræg og et kulturelt samlende fællespræg.

Vi har som udgangspunkt altid stolet på jer. Også at I har kunnet lære at være i konflikter og tage ansvar for uenighed.

Mod til forandring kræver at man vil gøre noget. I ærgrede jer over, at tidligere årgange havde spoleret vennefesterne. Leget med vores tillid. Ikke påtaget sig ansvaret for gæsterne. Med ihærdig indsats af festudvalget fik vennefesten sin genfødsel dette skoleår. Det gik stort set godt. At lære er at leve – også med sine fejl.

Kære skønne jer. Lad mig slå fast: I er glade og har det godt. Rigtig godt. For unge danskere får det bedre og bedre viser en stor trivselsundersøgelse fra København, netop offentliggjort. Vi skal holde op med at tale en hel ungdomsårgang ned under brædderne.

Det har jeg nu heller aldrig gjort. Hverken ift. jer eller tidligere årgange. Det handler nemlig - foruden tillid - om viden. Viden om, hvem I er – på godt og ondt. At I selvfølgelig kan have det svært og har brug for at tale om det. Det er ikke noget galt med at have det svært. Tilværelsen er i perioder temmelig vanskelig og menneskelivet – særligt det unge – er ind imellem slidsomt.

Men det er meget værre IKKE at kunne **tale** om det. Og I har ikke holdt jer tilbage. Vi har kunnet snakke om det og lære, at vi/I er mennesker ligesom alle andre. I har samlet de gode råd op og styrket både jer selv og fællesskaberne. I har væbnet jer med viden.

I bliver dygtigere, når I øver jer. På livet, på fagene og på hinanden. Det har eksamen vist. Det har årene på BG vist. Også selv om det ind imellem har været et svært budskab at sælge til jer. Noget af jeres viden lige nu vil være midlertidig, men rigtig meget sætter sig fast og bliver varig. Bliver den faglige bund og livskundskab, I går ind i jeres næste livsfase med. Og det bliver med kunstig intelligens som ledsager i rigtig mange sammenhænge. At lære er at leve.

Viden er menneskets store bedrift. Skaber kloge maskiner så dumme mennesker? Det er en kæmpe diskussion lige nu. Hvad betyder chatbots og andre former for kunstig intelligens for uddannelse og læring? Fra mit perspektiv er det vigtigste at have 2 ting for øje:

At meningsfuld brug af AI kræver faglig ballast og forankring – for ellers er det svært at tage stilling til troværdigheden og relevansen af det indhold, en snakkesalig chatbot spytter ud

OG

At ai er en invitation til os om at sætte fokus på alt det, som kun mennesker kan og altid vil være bedst til.

Jeg glæder mig over, at I springer ud i samfundet som demokratiske, vidende, deltagere. Klar med selvstændig og kritisk tænkning. Nysgerrige på at bidrage til en verden, hvor målet er færre krige, mindre klimakrise og styr på kunstig intelligens.

3. vers i Halfdan Rasmussens digt om lærdom lyder således:

At lære er at famle
I mørket, blind og stum
At sprænge eller samle
Sit eget verdensrum
At vække, det der sover
Og sætte tanken fri
At se en himmel over
Hver drøm, man lever i.

De sidste 2 strofer, ”At se en himmel over, hver drøm, man levet i” inspirerer mig til udsagnet: At drømme er at leve (P. Sadolin)

I skal drømme både små og store drømme. Lige hvad der passer til jer og til de nye fællesskaber, I kommer til at blive en del af. Giv den gas og stå fast – også når himlen over drømmen ser lidt mørk ud.

Vel er mine ambitioner store på jeres vegne, men efter 2-3 år på BG sammen med jer, kan jeg kun forvente det allerbedste! I er en årgang med hjerter, der lytter. En rigtig win-win. Et dreamteam.

Tak for årene. Tak for jer. Tak fordi I rejste 2-3-4 år af jeres liv gennem BG. Det har været en berigelse at deltage som guide. Rejs, lær, drøm og lev.

Så har jeg kun tilbage at spørge: Hvem var det, der slog lærerne i hovedingebold på sidste skoledag? (3.x)

Hjertelig tillykke

Pia